

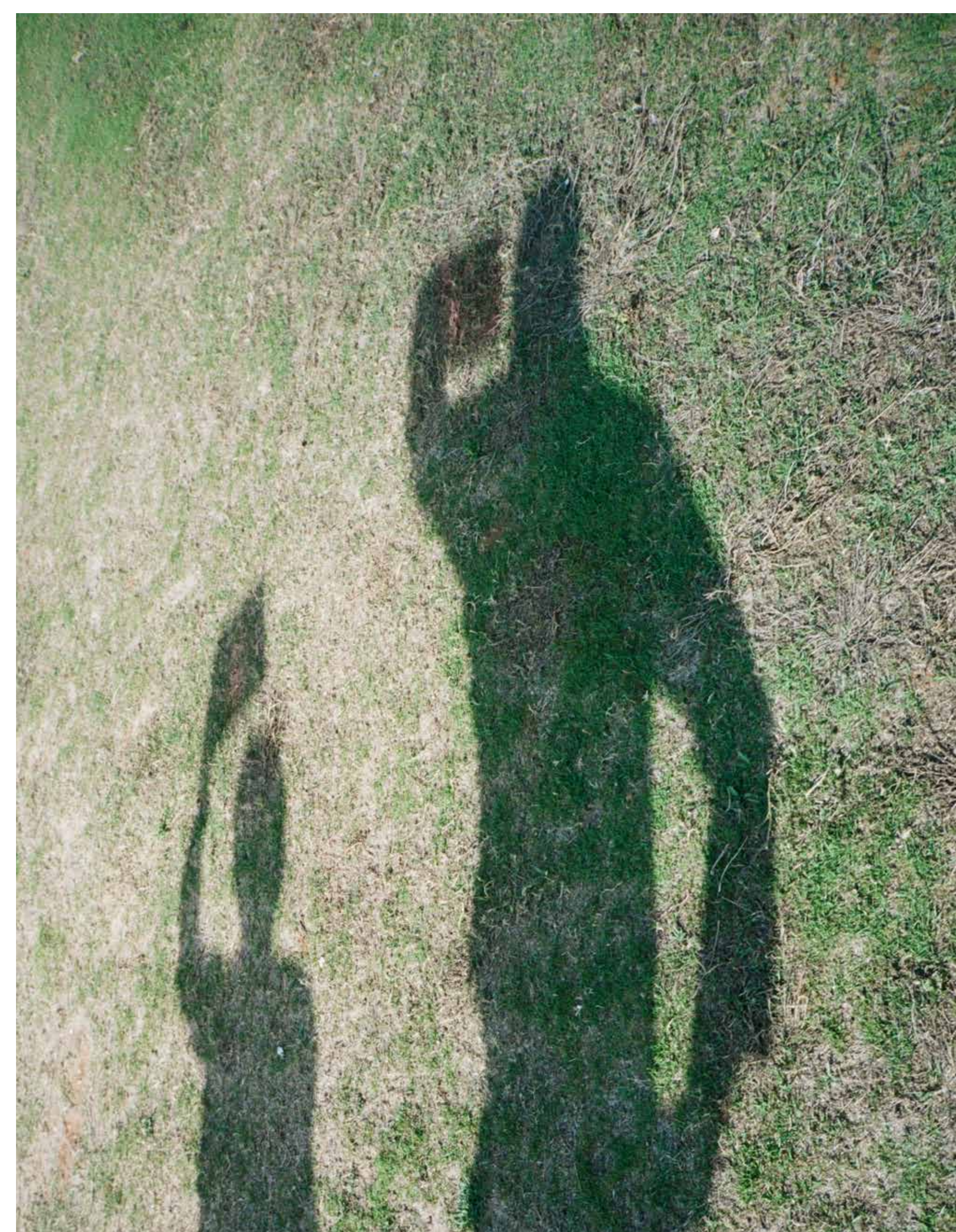

ילדי השמש

ילדי השמש

מה שווה כל הקידמה הזו; אם היא משאירה כל כך הרבה אנשים מאחור? ואיפה התיאטרון בכל הסיפור הזה?

המדען פרוטאסוף חי בשכירות יחד עם אשתו ואחותו באחוזת שפעם הייתה של הוריו, ובה הוא מקדיש כל שנייה בחייו על ניסויים מדעיים שיקדמו את הפוטנציאל של המין האנושי להתגבר על המגבלות הביולוגיות שלו וליצור חברה חדשה - חיים חדשים. אף אחד מסביבו לא מבין אותו ואת הרעיונות שלו. הוא מנתק את עצמו מהעולם החיצון והודף באדישות את השמועות על התפרצות מגיפת הכולירה שמתפשטת בכל העיר.

הוא מאבד את עצמו בניסויים ודיונים עם האמן ואגין, שמנסה לחזר אחרי אשתו ומאמין בטוהר של האמנות, עם הוטרינר צ'פורנוי המבקש את יד אחותו אבל נדחה פעם אחרי פעם וספוג בציניות מפוכחת עד שהוא טובע בה; עם מלאני, אחותו של צ'פורנוי, אלמנה עשירה ואובססיבית מאהבה חסרת רסן אליו, לפרוטאסוף; עם אחותו אליזבטה, היחידה שרואה את הזעם והאלימות, אבל אלו משתקות אותה לגמרי.

הטראומה שהיא סוחבת איתה מקטלגת אותה כחולה שיש לדאוג ולטפל בה; ואלנה, אשתו של פרוטאסוף, המאמינה בטוב של האדם וביכולת של האמנות להעניק השראה לחברה, לשנות אותה ולהעצים אותה. הם דנים בתשוקה ובחשיבות עצמית ברעיונות גדולים ועל הפוטנציאל האנושי; בזמן שהם מותירים אחריהם שובל של הרס עיוור ואדיש. אותו ניתוק, חוסר אמפתיה, עיוורון והיעדר מצפן חברתי מדרדרים את המצב בתוך האחוזת ומחוצה לה. החזון האוטופי שלהם להיות ילדים של השמש, נגדע על ידי ליקוי חמה של כוחות מצלים שהם התעלמו מהם לאורך יותר מדי זמן.

מאת: **מקסים גורקי**

בימוי: **איתי דורון**

וידאו ועיצוב חלל: **עומרי רוזנבלום**

אריזה גרפית: **אמיר גורפינקל**

מוסיקה: **גיא כוכבי**

תאורה: **ליאור הופמן**

תלבושות ואביזרים: **אדר קליין**

עוזר במאי: **מעין לזר**

תפעול תאורה / סאונד: **חואן כהן, אביב שטרן**

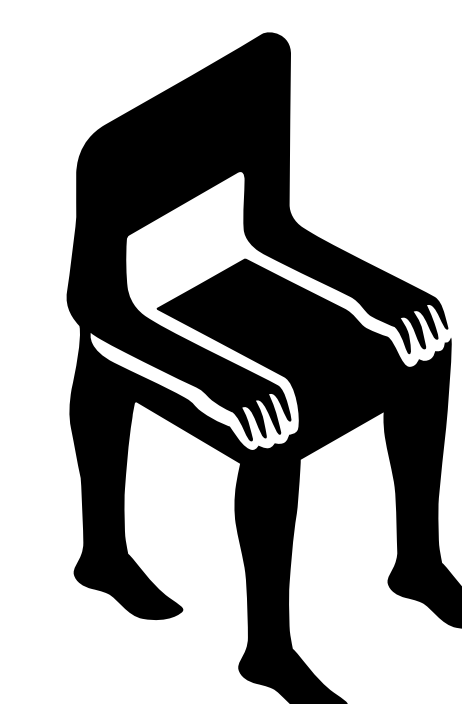
שחקנים: **דיאא מוגרבי, יעל מור, מאיה קיש, ענבר קובי, אבימור מאמא, איתי דורון, ארנון רוזנטל**

כתיבה ועריכת תכנייה: **איתי דורון**

צילום סטילס: **אמיתי חיון, אמיר גורפינקל, גלעד שרם**

משך ההצגה: **כשעתיים, ללא הפסקה**

הצגה ראשונה: **15.7.2021 ו' באב תשפ"א**

**תיאטרון
חיפה**
תיאטרון יוצר שינוי

דבר הבמאי : הרגל משונה לכתוב את "דבר הבמאי" בתוכניה של הצגה. את הדבר שלי, שלנו, ניסינו ליצור על הבמה. לדבר על זה תמיד מרגיש מוזר. ובכל זאת יש משהו באפשרות לתקשר החוצה את המניעים של היצירה.

את הקשיים, הפספוסים והתכווננות שהוא חלק מהדבר הגדול הזה של לבוא לתיאטרון. לנסות לתקשר משהו החוצה ואז חזרה פנימה. הרבי מקוצק פעם כתב "דברים שיוצאים מהלב נכנסים אל הלב. בעיקר אל הלב ממנו יצאו." וזאת אולי הסיבה שאני עושה תיאטרון. בשביל ההדהוד הזה. קודם כל עם השותפות והשותפים לעשייה האמנותית. להקת השחקנים, המעצבות והמעצבים וכל האנשים שליוו את התהליך הזה ואז איתכם. עם הקהל. להוציא משהו מהנפש החוצה כדי להרחיב משהו בתוכי. והיצירה הזו נולדה מתוך צורך עז להתחבר למה שקורה שם בחוץ. לקושי, האכזריות, האלימות, הפערים הבלתי נסבלים שתופעה כמו מלחמה או מגיפה או גם וגם יודעים להוציא מאיתנו. המחשבה על ילדי השמש - נולדה ביצירה הקודמת שלנו פה בתיאטרון - 'שוטטות': סיור אוזניות ברחבי התיאטרון הסגור בעקבות הספר הנפלא 'אפרים' של יואל הופמן. זאת הייתה יצירה אינטימית לזמן קורונה עבור 15 צופות וצופים. נוצרה חוויה עדיה, נעימה שברירת שהוציאה החוצה ומשכה מעלה מעל המציאות החיצונית. והרגשתי שאני צריך את ההיפך מזה. קצת להיכנס לבוץ. לצלול לתוך הסתירות הבלתי נגמרות שיש בחיפוש אחר פעולה בעולם. בכלל ובתקופות אינטנס כאלו בפרט. וגורקי היה שם. גם על המדף וגם בחייו. חיפש איך פועלים, איך חיים, איך ראוי ואיך חכם? מתי זה צדקני ומתי זה צודק? והמחזה הזה - ילדי השמש הוא ביטוי בוסרי, מחוספס ומלא תנופה לשאלה הזאת שגורקי שאל את עצמו. הוא לא מחזה מושלם. אולי אפילו מפוספס. אבל יש בו איזו גולמיות בסיסית שהפעילה אותי מאוד. לצלול לביצה של המציאות שמקיפה אותי. אותנו.

ומפה גם התחילה המחשבה של מה מיוחד במפגש הזה - בהצגת תיאטרון? מעבר לזה שכולנו נוכחים באותו מרחב באותו זמן. גם כולנו חולקים את מה שנמצא מחוץ לדלת האולם. כולנו חולקים את אותו חוץ. רק שבדרך כלל החוץ הזה מושקף לטובת הבדיון של האולם. מבודד ממנו. ואנחנו רצינו להתחבר. להיפגש. להתעמת. עם כל מה משיש שם בחוץ.

להפגיש את עצמנו ואת הקהל שלנו עם מה שבחוץ. גם ברמת התוכן של המחזה וגם בצורה של ההצגה. האופן בו אנחנו עובדים בחדר החזרות הוא כזה שמבקש להשתחרר מהמילים המקוריות שגורקי כתב ולנסות להיפגש עם העמדות, הדימויים ומערכות היחסים שהוא מציע בטקסט בצורה שלא מחויבת למילים אלא לתנועה - ניסינו ליצור אזור דמדומים בינינו לבין המחזה. בין המציאות לבדיון. להפגיש את נפשנו באמת עם המצבים, השאלות והפעולות שמתקיימות שם. ניקינו את הדבר הזה שנקרא "דמות" וניסינו לפעול באמת בתוך הנסיבות שגורקי מציע. ולהשאיר את התמיסה הלא יציבה הזו גם למפגש עם הקהל. אין לנו טקסט כתוב וגם לא העמדה קבועה - רק היכרות מעמיקה שלנו עם החומר, אחד עם השנייה וגם כמה עוגנים שלא ניסחף לחלוטין.

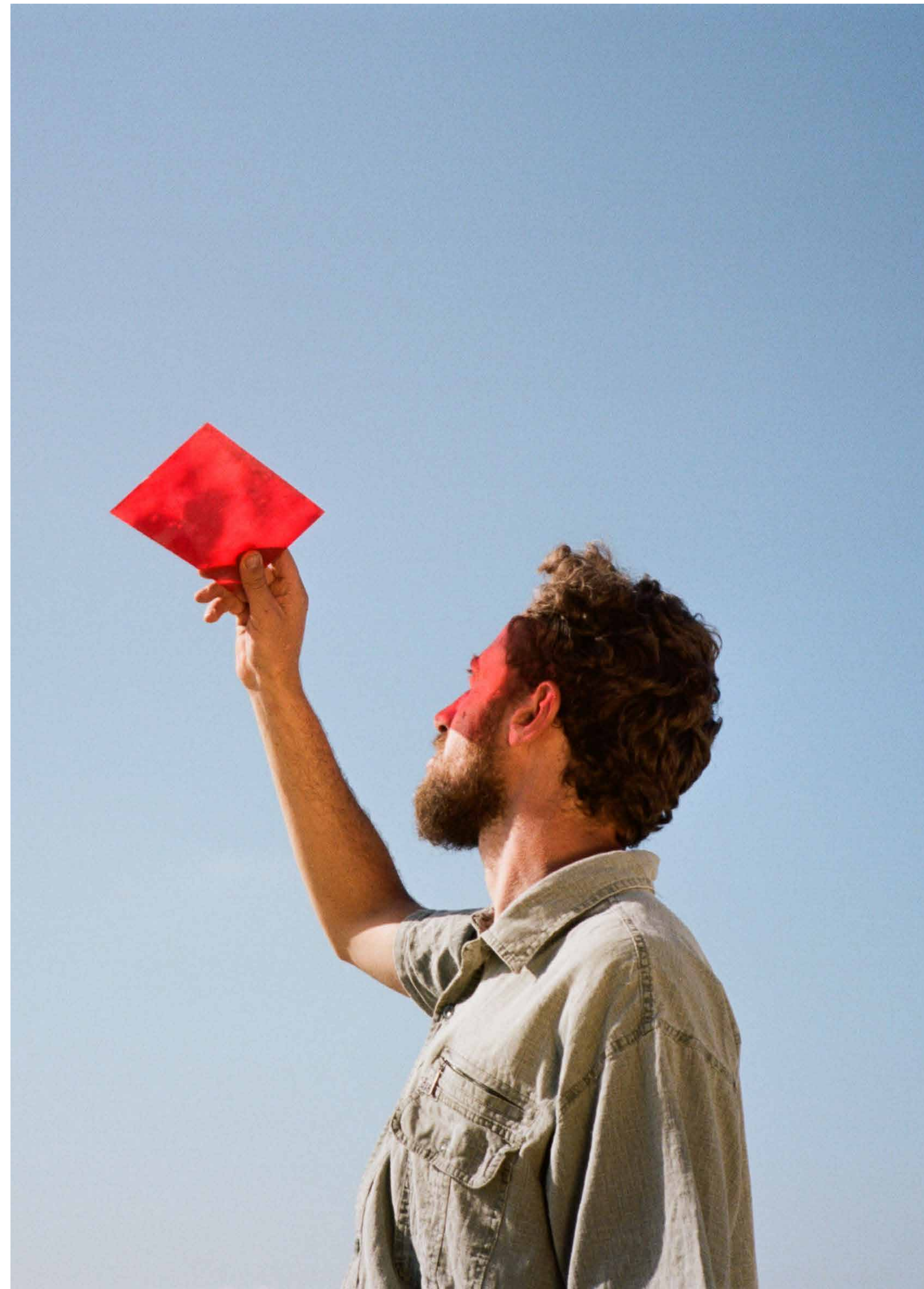
זוהי הצגה שהיא ניסוי - לפעמים הניסוי מחמיץ, לפעמים הוא מתגלה כפי שצפינו ולעיתים - אם מאפשרים לו - הוא מנסח לנו משהו שעוד לא ידענו על עצמנו. ועל המפגש שלנו עם העולם.

על המחזה : גורקי כתב את המחזה המקורי בכלא, אחרי מהומות אלימות וקריאה למהפכה אי שם ברוסיה הצארית של 1905.

רגע אחרי שכל האדרנלין שוקע גורקי כותב מחזה שהוא מפץ גדול של שאלות. כשהכל בחוץ משתגע, מה התפקיד של הפרט בחברה? מה התפקיד של אמנות ברגעי משבר? מה התפקיד של המדע? של הרפואה? של הקידמה? של התיאטרון? מקסים גורקי מתאר חבורה של אינטלקטואלים שמנסים לצקת משמעות לחיים שלהם אבל נשארים כל כך מנותקים לסביבה שלהם. למה שקורה חצי מטר מהם.

הם באחוזת המתפוררת שלהם פונים למדע, אמנות ואהבה רק כדי להבין מאוחר מדי שכל הרעיונות והאידיאות שלהם לא ממש מסתדרים עם המציאות הקשה של העולם שבחוץ.

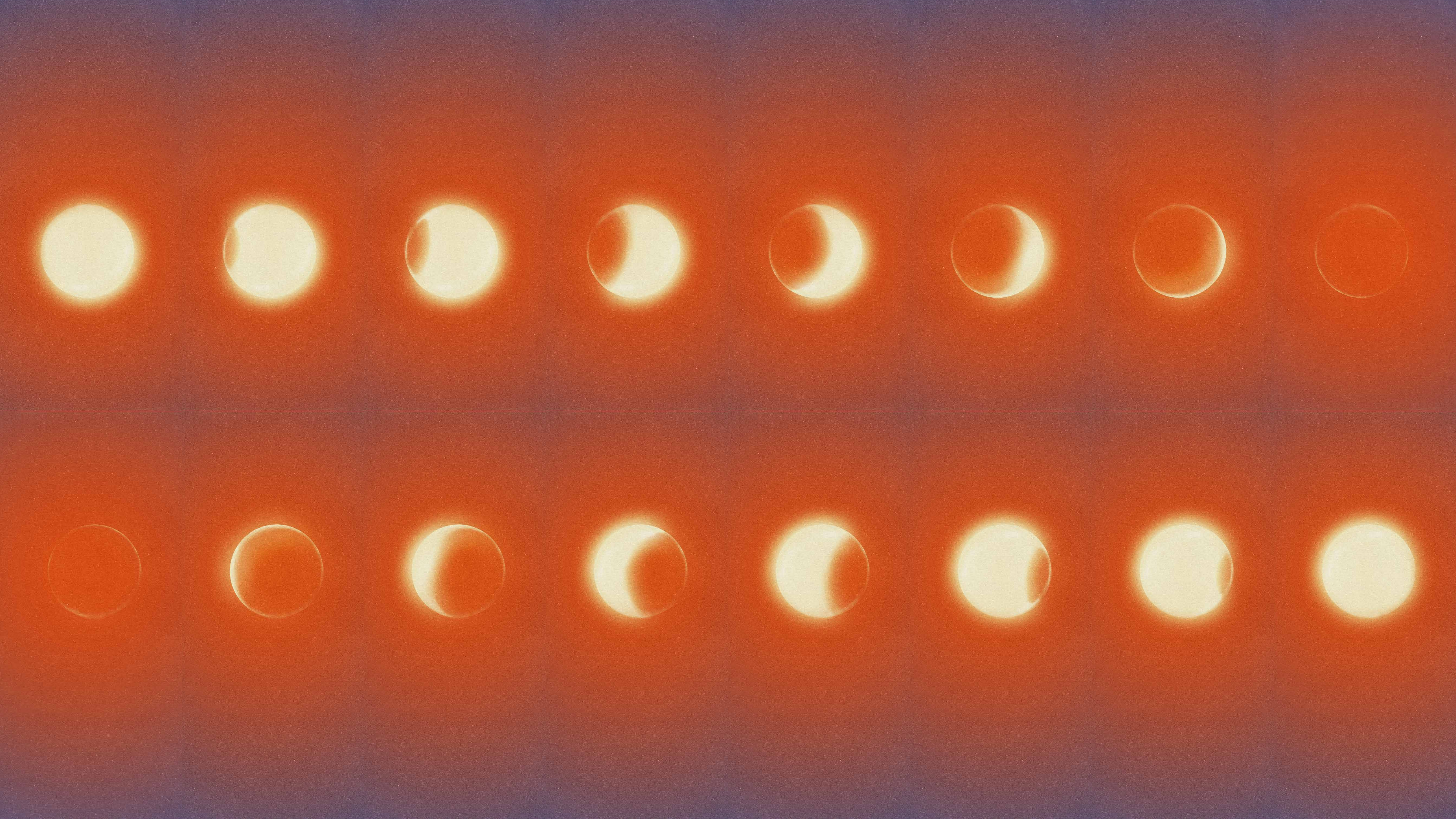

על מקסים גורקי : (שם העט של אלכסי מקסימוביץ' פשקוב) נולד בשנת 1868 בניז'ני-נובגורוד שברוסיה.

בילדותו התייתם מאביו ומאמו חי עם סבו הדתי והאליים וסבתו. כבר בגיל 12 נאלץ לפרנס את עצמו. כך התנסה בכל מיני עבודות ולמד להכיר אנשים רבים ושונים. כשהחל לכתוב (סיפורו הראשון התפרסם ב-1892) הצטרף לתנועה המהפכנית ולקח חלק בפעולותיה בתחומים רבים. בעת מהפכת הנפל של שנת 1905 נאסר, אך הצליח לצאת מרוסיה ולהתחמק מהעונש החמור שהיה צפוי לו.

שנה לפני שפרצה מלחמת-העולם הראשונה חזר, ולאחר "מהפכת אוקטובר" הקדיש את עיקר מרצו לפעילות תרבותית. בשנת 1921 יצאי לאיטליה - בגלל מחלת הריאות שלו, כך טענו - וישב שם שבע שנים. בשובו למולדתו נתקבל בכבוד רב והוכר כגדול הסופרים הסובייטים. בשנת 1936 מת. בין ספריו הידועים, שכולם תורגמו לעברית: פומה גורדייב, השלושה, האם, בין הבריות, מפעל בית ארטמונוב, ילדות (עם-עובד, 1995), העיירה אוקורוב, האוניברסיטאות שלי (עם-עובד, 1989), - והמחזה בשפל, שאף הוצג כאן בהצלחה רבה.

על תהליך העבודה : אנחנו, הצוות האמנותי של ההצגה: שחקנים, מעצבים, במאי - נפגשים יום-יום להיפגש עם ההצעה האמנותית של גורקי-המחזה 'ילדי השמש': מנתחים, מספרים סיפורים ובעיקר מציעים את עצמנו.

דרך עבודה של ניתוח פעיל אנחנו מנסים לפתוח את החומר ולהחיות אותו דרכנו. אנחנו מנסים לא לדבר על החומר אלא מ-החומר ויום-יום לעלות על הרגלים ולנסות. לנסיונות שלנו קוראים אטיודים (Etudes) וזה בעצם אלתור מובנה על חלק מהמחזה. אנחנו מעבירים את התנועה של המחזה דרך הפילטר שהוא אנחנו. לא נשארים צמודים לטקסט או להעמדה כלשהי - אלא למפגש החי והחד פעמי שלנו עם החומר. היום.

על המפגש שלנו עם המחזה : היצירה שלנו היא תולדה של אלתור תמידי על המחזה של גורקי.

שילוב של העולם הבדיוני שגורקי מציע יחד עם העולם שמחוץ לתיאטרון. ריקוד בין הדוקומנטרי לבדיוני; בין הכאן ועכשיו שכולנו חולקים בתוך התיאטרון בין השם ואז של רוסיה בתחילת המאה וגם לא לשכוח - בין השם ועכשיו - זה שממש פה - מחוץ לתיאטרון ממש כרגע. מה קורה שהעולם והאולם מתערבבים?

למה תיאטרון? : תרגום בזק מתוך WHY THEATRE אוסף המאמרים בהוצאת התיאטרון NTGent וההוצאה הגרמני Verbrecher Verlag, אחת מתוך 106 תשובות של יוצרות, חושבים, אקטיביסטים לשאלה למה תיאטרון?

התיאטרון הוא מקום של אמת

מילו ראו / Milo Rau

ראיתי פעם מונולוג בפולקסבונה בברלין, בהצגה שחבר העלה שם. את התפקיד הראשי גילם שחקן שהיה חלק מהאנסמבל של הפולקסבונה בעשרים שנה האחרונות, אבל מאיזושהי סיבה לא ידועה לי הוא לא קיבל תפקידים. ברגע מסוים בהצגה, הוא היה אמור למות, והשחקן הזה, שהיה מאופר ולבוש כמו בסרט אילם, נעצר בפתאומיות באמצע הבמה. הוא דיבר כל הזמן הזה בלי פאוזות, ופתאום הוא הפסיק והסתכל מסביבו. נהיה שקט, זה הרגיש לי כמו הרבה זמן. ואז השחקן הזה הניף את האצבע כאילו הוא מבקש רשות לומר דבר מה, פתח רמפה שהייתה סגורה ברצפת הבמה וקפץ פנימה. הוא נעלם. ועד כמה שזה נוגע אליי הוא נעלם לתמיד.

במקרה אחר, אישה כפרית, עלתה לבמה, זה היה במזרח קונגו, בעיר בוקאבו. זה קרה כחלק ממשפט עממי שארגנו שם נגד חברות הכרייה הגדולות. היינו צריכים לשכנע אותה, את אשתו של אחד החקלאים, להופיע. זה לקח לנו שבועות. היא הוגלתה, כמוכל הכפר שלה, להר גבוהה ומוכה רוח, העיזים שלה נאלצו לשתות מאגם נגוע בציאניד, שהיה ליד מכרה זהב. העיזים מתו. היא סיפרה את כל זה, ובזמן שהיא דיברה, מאיזושהי סיבה השעון עצר הפסיק לעבוד. והיא התחילה לספר לנו על החלומות שלה. על כמה היא רוצה לחזור לכפר שלה, כמה חדרים היא רוצה שהיו בביתה, כמה פרות היא הייתה רוצה שיהיו לה. ראינו רק אחר כך שכל זה לקח יותר משעה. אולם מלא באלף אנשים הקשיב כמו מתוך כישוף לאישה הכפרית הזו.

משהו כמו 15 שנה קודם לכן, שיחקנו פינג פונג בתיאטרון קטן מחוץ לברלין. קבוצת תיאטרון פוסט-דרמטית הופיעה, ובזמן ההפסקה פוזרו שולחנות פינג-פונג על הבמה. אחרתי, ההצגה הייתה אמורה להמשיך בזמן

שאנחנו היינו באמצע המשחק. השחקנים חיכו בצד וניסו לסמן לנו בכל דרך אפשרית שהם רוצים להמשיך בהצגה, נופפנו חזרה: כבר מסיימים! הזמן של המשחק והזמן של המופע עלו אחד על השני, הפסקה, משחק והמתנה התמזגו לדבר אחד, רק לכמה רגעים, זה קורה הרבה בתיאטרון.

אני אוהב את איך שכבשים עולות על במה: ההיסוס הראשוני שלהן, ואז נוכחות נינוחה כזו. אני אוהב גשם ורוח ואובייקטים גדולים על הבמה. אני אוהב מכונות, אני אוהב כלים, אבל אני גם אוהב שאין שום דבר על הבמה. אני אוהב לצפות בילדים בחימום לפני חזרה או הצגה: הבקיות המוחלטת שהלם בצורה וברגש. אני אוהב מונולוגים ארוכים ושתיקות ארוכות. אני אוהב שחקנים שמושכים את תשומת הלב לעצמם ואז משחררים אותנו ממנה. ויותר מהכל, אני אוהב את זה שחייבים להיות שלמים על הבמה. אי אפשר לחתוך החוצה, אין טריקים, הקהל תמיד רואה הכל, ובזמן אמת. זוהי מיומנות שונה לחלוטין מקולנוע, זוהי מיומנות שונה לחלוטין מכתובה. לצורך העניין זה בלתי אפשרי להכין רשימת ספירה כמו זו בתוך התיאטרון. הזמן חולף בצורה אחידה על הבמה, כמו בכל יום. החלל הוא נראה לחלוטין, כמו חדר המתנה: תמיד שם, בעקשנות. "ומשהו מופלא אמור להתרחש כאן?" מישהו חושב לעצמו לפעמים.

בגלל שהתיאטרון הוא כזה לא מודרני, כל כך מישון; בגלל שהתיאטרון הוא מקום של אמת (וענווה אל מול החומר של העולם ויושביו), התיאטרון הפך למקום של ריק אימתני. באופן אישי, שנאתי את התיאטרון המון זמן: הוא צעקני, משתמש בטקסטים ישנים ומוסיקה

ישנה רק כדי לשכוח את עצמו ומהו באמת. למה אי אפשר רק לצפות במישהו הולך מימין לשמאל? איך בני אדם מדברים, איך הם מגלים את עצמם? איך הם שם? מדוע אנחנו לא יכולים לשאת יותר את הקיום הטהור והנקי שבשבילו יש תיאטרון?

אולי תיאטרון הוא אימון או תרגיל עבור העידן הזה שלנו: לעמוד מול ולאמוד את המעט שיש לנו. אנחנו בני אדם, לא חסר לנו דבר. יש לנו גופים, כמה שפות, נורמות חברתיות, היסטוריה משותפת שהיא לעיתים אלימה ולעיתים מבטיחה. יש לנו אחד את השנייה, אבל גם יש לנו את הדרך הארוכה של כל מילה - בעיקר "לא", או "זה כבר בלתי אפשרי", כלומר ההתנגדות - שלעיתים צריכה להעמיק בתוכנו. יש לנו הרבה, אבל אין לנו שפע. התיאטרון אומר לנו: "זה צריך להספיק". ואני רוצה לראות את זה, ואת כל השלוחות של זה. ניצחון האנושיות הכי מעניין אותי שהוא מתרחש בתיאטרון מאשר בכל מקום אחר: כי הוא נתון לחוקי המציאות יותר מכל מקום אחר.

למה תיאטרון? כי הבמה גורמת לאנשים להופיע, להתגלות, להיראות. בגלל שהוא - ואיך זה יכול להישכח בכלל? - הוא הוא המקום האמיתי שלנו. התיאטרון שאני אוהב הוא מקום בו נמצאים הדברים שיש לנו: לא פחות ולא יותר.

שחקנית פעם סיפרה לי את הסצינה הבאה:

שחקן, נואש כמו דמות צ'כובית, יורה בעצמו מאחורי הקלעים. אחרי כמה זמן הוא מופיע שוב, עולה על הרמפה מכוסה בדם. האם הוא רוח רפאים? האם אנחנו צריכים לפחד ממנו? מי יודע? ואז הוא צוחק וקד קידת השתחוות.

מילו ראו הוא מחבר ובמאי, המייסד והמנהיג של קבוצת הפרפורמנס "המכון הבינלאומי לרצח פוליטי" מ-2007 ומנהל אמנותי של התיאטרון העירוני NTGent מ-2018

מאיה אומיה קיש : שחקנית - ליזה

מאיה אומיה קיש, 1992, היא שחקנית ויוצרת מרמת הגולן. בוגרת תואר ראשון בתיאטרון באוניברסיטת חיפה, ותואר שני מעשי (MFA) בתיאטרון, במסלול שחקן-יוצר-חוקר, אוניברסיטת תל אביב. שיחקה ב-Theater A`oyon במגדל שמס בהצגות שונות. הופיעה בהצגה "בדלתיים סגורות" בבימוי סיורא עוואד, וב"פורסה" של איימן נהאס. יצרה והופיעה ב"No one noticed when you died" ב-Akademie der Künste, ברלין. שיחקה בהצגה "הכלה האנגלייה" בבימוי יותם גוטל באוניברסיטת תל אביב, והייתה שחקנית-יוצרת ב-"KIND OF" בבימוי אופירה הניג, בשיתוף תיאטרון השאובונה, ברלין. שימשה כדרמטורגית בהצגה "בעל זבוב" בבימוי שירה הברון וכנען לבקוביץ', בתיאטרון הערבי-עברי, יפו.

אבימור מאמא : שחקן - בוריס

אבימור מאמא, יליד 1992, הוא שחקן ובמאי מירושלים. הוא בוגר בית הספר לאמנויות בירושלים, ובוגר מסלול בימוי והוראת תיאטרון בבית הספר לאמנויות הבמה של סמינר הקיבוצים, תל אביב. לימד תיאטרון בבתי הספר נורדאו ועירוני ד', תל אביב. השתתף כשחקן בסרטים עצמאיים, ובהצגה "עשתונות" של אבי גיבסון בר-אל וסחר עזימי, בפסטיבל בת ים הבינלאומי.

ארנון רוזנטל : שחקן - פאבל

ארנון רוזנטל, יליד 1993, הוא שחקן ויוצר עצמאי מתל אביב. בוגר תואר ראשון בתיאטרון ופילוסופיה, ותואר שני מעשי (MFA) בתיאטרון, במסלול שחקן-יוצר, אוניברסיטת תל אביב. ארנון שיחק בהצגות במסגרות ובפסטיבלים שונים, בין היתר "מקלט #02" של אילאיל לב-כנען בפסטיבל עכו, "אני אנג'לינה ג'ולי" של מיקי יונס בפסטיבל אוזורה, "המיזנתרופ" בבימוי איגור ברזין בתיאטרון תמונע, "מבצע כפפות משי" של עידו בורנשטיין בפסטיבל ישראל, ועוד. הוא שיחק בסרטו של דניאל זוז "בית חכם" בפסטיבל הסרטים הבינלאומי חיפה, ובסדרת הטלוויזיה "משפחה שולטת" בערוץ הילדים. ארנון שיחק בקבוצת התיאטרון "אנסמבל כאן" בתל אביב, ושיתף פעולה עם "קבוצת תיאטרון רות קנר". לצד עבודתו האמנותית, ארנון כותב תזה על הפילוסופיה הפוליטית של שפינוזה.

ענבר קובי : שחקנית - אלנה

ענבר קובי, ילידת 1988, היא רקדנית, מאלתרת ויוצרת עצמאית מחיפה. בוגרת התואר הראשון של החוג לתנועה והמסלול לכוריאוגרפיה באקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים. חיה ולמדה בבי"ס לקונג פו בברלין ולאחר מכן מיקדה את חקר הריקוד שלה בלימודי BMC. השתתפה כרקדנית-יוצרת בעבודות שונות שעלו בפסטיבלים ופלטפורמות בארץ ובחו"ל. יצרה יצירות עצמאיות לסולו ולקבוצה, ויצירות בשיתוף פעולה עם כוריאוגרפיות ויוצרות אחרות. יצרה עם הדי-ג'יי והמוזיקאית מרינה סרנו את העבודה "sketches from the dance floor" (ברלין 2019). יצרה את העבודה הקבוצתית לאנשים שאינם רקדנים "PRONOUNCED" (ברלין 2019). השתתפה כרקדנית באנסמבל מוזיקאים ורקדנים, כחלק מפרויקט משותף עם ענת שמגר ודן ויינשטיין (בת ים 2020).

יעל מור : שחקנית - מלאניה

יעל מור, שחקנית בוגרת ניסן נתיב תל אביב. משחקת בהצגות שונות בתאטרון "החאן", "תאטרון הבית", "תאטרון נוצר" ובהצגות ילדים ופרפורמנס. בנוסף כותבת ויוצרת. זוכת פרס "שחקנית השנה" בטקס פרסי הפרינג' 2019

איתי דורון : במאי ושחקן - דימטרי

איתי דורון, יליד 1992, במאי, סטודנט לכוריאוגרפיה ולפעמים-פרפורמר מזיכרון יעקב. מנהל הקבוצה החיפאית. ביים את "קורילנוס" בפסטיבל עכו 2015, בו זכה בפרס הבימוי, והופיע עם ההצגה בערים שונות באירופה. ביים את "אויב העם" בסטודיו למשחק ניסן נתיב, ואת "בגידה" בתיאטרון הידית בפרדס חנה. יחד עם עמרי רוזנבלום, יצר וביים את "הילד חולם" של חנוך לוין בתיאטרון NTB בצפון מקדוניה, איתה עלה גם בבייג'ינג ושנחאי. היה עוזר הבמאי של סיימון סטון ואיבו ואן הובה בתיאטרון טונילגרופ, אמסטרדם.

דיאא מוגרבי : שחקן - איגור

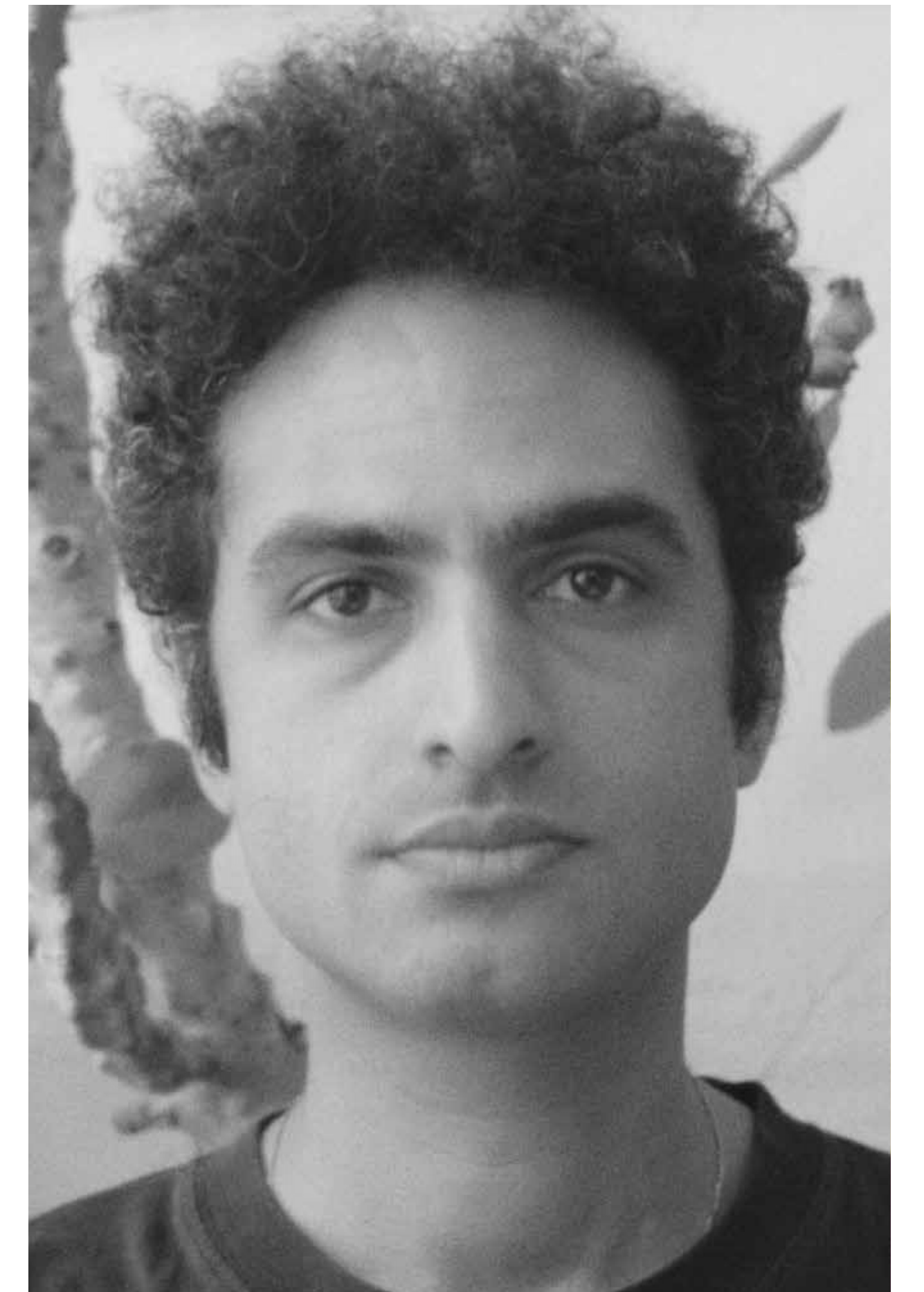
דיאא מוגרבי, בוגר החוג לתיאטרון אוניברסיטת חיפה שחקן תיאטרון וקולנוע, שיחק תפקידים משמעותיים בתיאטרות סביב הארץ, בין היתר: את ג'ון, האי מאת אות'ול פולארד, תיאטרון יפו את תפקיד האבא, במחזה רצח מאת חנוך לוין, אוניברסיטת תל אביב ואת תפקיד האישה בהצגה המשחטה, בפסטיבל עכו ותיאטרון אל-קלעה נצרת

מעייין לזר : עוזר במאי / הפקה

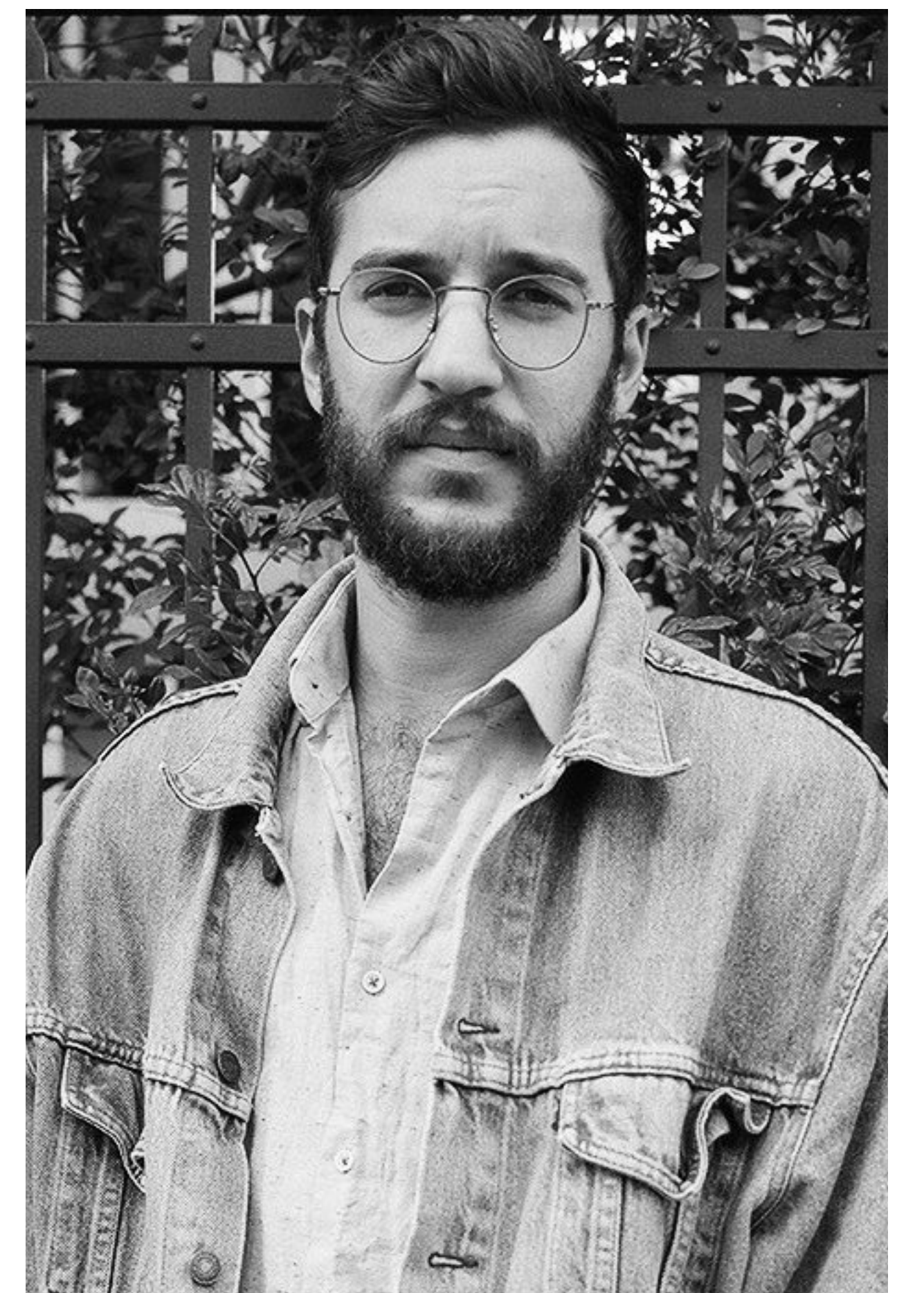
חיפאי, מנהל הצגות, מפיק, כותב קוד ובעיקר טועם יין.

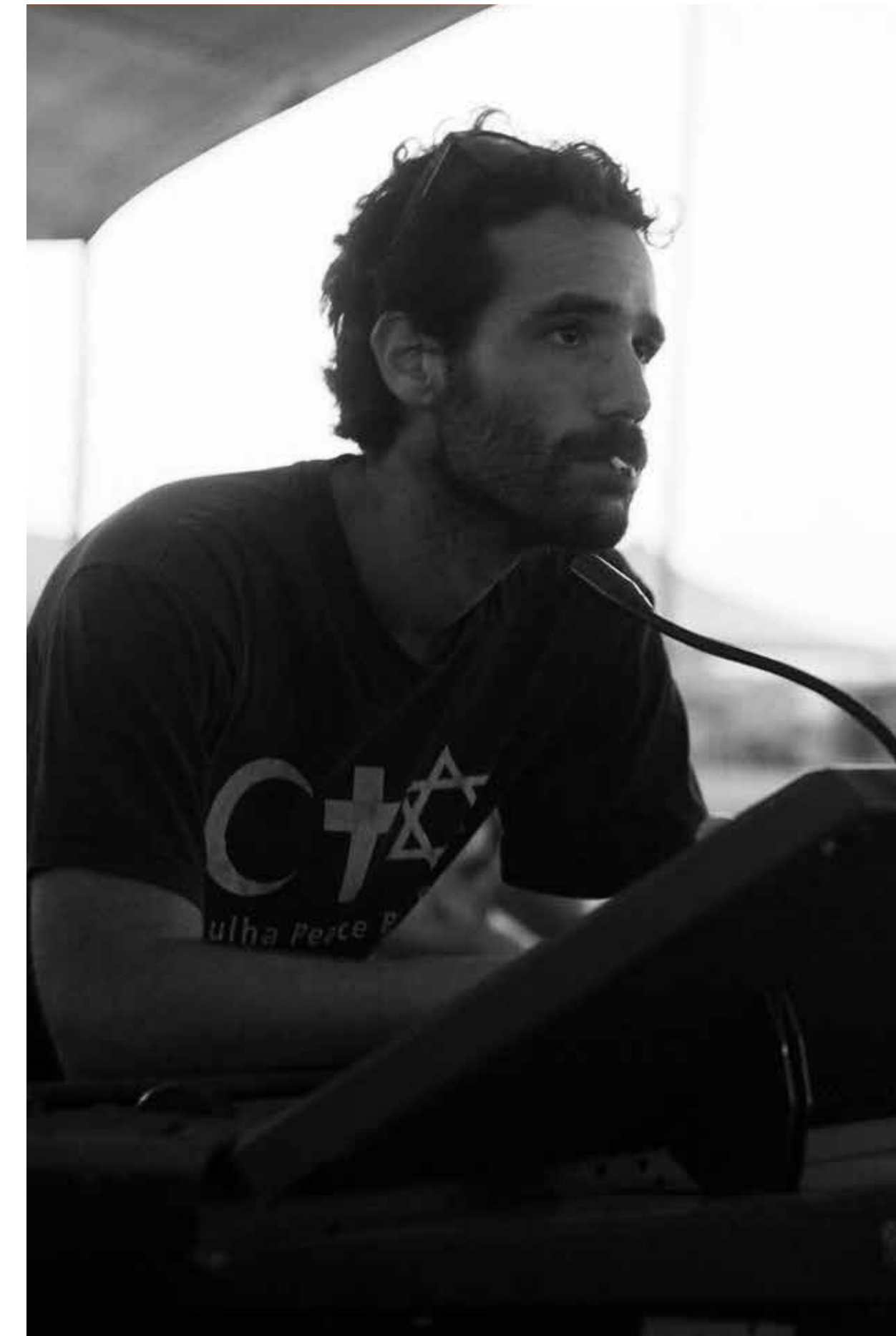
גיא כוכבי : מוזיקה מקורית ועיצוב סאונד

כותב שירים, מלחין, מפיק מוזיקלי ומעצב פסקול. הוציא עם להקתו Bucharest שני אלבומים ואלבום סולו אחד תחת שמו. בין עבודותיו בתיאטרון: 4.48 פסיכוזא (תיאטרון חיפה), נוף ילדות (סטודיו למשחק ניסן נתיב), בצער תלדי בנות (תיאטרון הבית), מעגל הגיר הקווקזי (סטודיו למשחק ניסן נתיב). בין השאר שיתף פעולה עם אמנים פלסטיים ואמני וידאו בעבודות אשר הוצגו במוזיאונים וגלריות ברחבי הארץ.

עומרי רוזי' רוזנבלום : עיצוב חלל ווידאו

יוצר קולנוע, במאי קליפים, הופעות ומעצב חלל. למד אנימציה בבצלאל, ומדיה דיגטלית באוניברסיטת תל אביב. ביים קליפים לאמנים שונים בניהם: נוגה ארז, סטפן לגר, דניס לויד. וביים הופעות חיות של נוגה ארז (קיסריה) דניס לויד (היכל מנורה) רד בנד (אמפי שוני) ועוד... ביים שני סרטים קצרים ויצר כבמאי חזותי יחד עם איתי דורון את ההצגות: קוריולנוס (פסטיבל עכו) | בגידה (תיאטרון הידית) והילד חולם (התיאטרון הלאומי של צפון מקדוניה)

ליאור מיטל הופמן : עיצוב תאורה

אמן חזותי ומעצב אור ובמה. עיצב תאורה למוסקאים בארץ ובחו"ל - רביד פלוטניק, דניס לויד, אברהם טל, רד בנד, TATRAN, נוגה ארז ועוד. שיתף פעולה עם עומרי רוזנבלום ואיתי דורון בהצגה 'הילד חולם' בתיאטרון הלאומי של צפון מקדוניה.

אדר קיילין : עיצוב תלבושות ותפאורה וניהול אומנותי

אדר פועלת בתחומים שונים ביניהם תיאטרון, קולנוע טלוויזיה ואופנה. בין עבודותיה: עיצוב תלבושות לתוכנית "הזמר במסיכה", עיצוב וניהול אומנותי לסרט " הפרעת התמוטטות המושבה", עיצוב חלונות ראוה לרשת אופנה "ZARA" בחו"ל, בלוק 30 בתיאטרון החאן ועוד. בנוסף עבודותיה הוצגו בגלריות שונות ברחבי הארץ.

Children of the Sun

An open score after Maxim Gorky

The Haifa.It 'Children of the Sun' is the result of a three months encounter with Gorky energetic and extreme text. Instead of trying to find reliable ways of speaking this old text we set ourselves free from the original words and dived inside the different images, movements, ideologies, and relationships imbedded in Gorky proposition. Using the principles of the Active analysis, Etudes and writing pages and pages of inner monologues - we tried to improvise ourselves inside the material seeking the intersection between the biography and the fiction. and by using real live video from the street just outside of the theatre as our background we try to find a twilight zone between Here and now / There and then & / There and now - this fragile balance between reality and theatre. Each show is by default different - not just in a general energetic kind of way but inherently different. The show composition and text are improvised - and the performers have the freedom to act in relation to the outside world. It is Gorky play. The structure is the same every show, but the way is ever-changing.

By: **Itai Doron** and the *Haifa.it Ensemble* | After: **Maxim Gorky** | Director: **Itai Doron** | Scenographer, Video design: **Omri Rozi Rosenblum** | Sound and Music: **Guy Cochavi** | Light design: **Lior Hoffman** | Costumes and Props: **Adar Keilin** | Assistant director: **Mayan Lazar** | Graphic Designer: **Amir Gurfinkel**

Cast:

Diaa Mugarbi, Yael Mor, Maya Omaia Kish, Inbar Kubi, Avimor Mama, Itai Doron, Arnon Rosental
*

Duration of the performance: 110 minutes without intermission
First performance: July 15th 2021
Producer | Haifa Municipal Theatre

הצוות שלנו

דירקטוריון תיאטרון חיפה
חדוה אלמוג, ירון פיינטוך, רו"ח גלית יחזקאלי, גלי סגל, ד"ר אסתי גולן, תמי ברק
יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב, עו"ד יעריט אייל
ועדת ביקורת יו"ר רו"ח יוליה מרזליאקוב, ארז ישכרוב
רו"ח מבקר זאב שלום
מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

מנכ"ל ניצה בן צבי
מנהל אמנותי משה נאור
במאי הקבוצה "החיפאית" איתי דורון
מנהלת לשכת מנכ"ל ורדית כהן
מנהלת שיווק מיכל הללי
מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע
תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן
מנהל טכני עופר טל
מנהל הפקות דור שלום
חשבת רקפת בלומנפלד
קב"ט שושני מרקוביץ'
אב בית אייל זילברשטיין
הנהלת חשבונות מרינה גנדין
דוברות ויחסי ציבור עמליה אייל ואלינור גליקמן

צוות טכני
תפעול וארזי זסלבסקי, עומר גבריאלי, שי סיני, עומר ליבוביץ'
סאונד ניסים טויטו, גיא וילנסקי
חשמל ותאורה חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון,
אלי אשכנזי, דימה אלטמן
הלבשה לובה גלפרין, ויקי אזולאי, ששה צ'רנין, עמליה זכריה
איפור ופאות לודה גולדברג, טניה שפק
ניהול הצגה ואביזרים ענת זמיר

שירות לקוחות ומנויים
אחראי משמרת יובל יאירי, רמי אלקסלסי
נציגים אורלי קוטיק, נורית דרייפוס, יונתן רזניק

דיילים
אחראי משמרת: אסף ברנשטוק, אופיר יוסף, אביטל גולדמן
דיילים: אופיר יוסף, יותם סוסל, אביטל גולדמן, לימור ארמה, יפתח ינקו, עוז
קרא, דניאל אטליס, שחר עטיה, צליל קולקר, עמית נאור, אילן מייקלר, רז גלזר,
רותם אברהם, ירדן מורנו, אדם קרש, איתי אפשטיין, דני דניאל, שחר סברסקי

תיאטרון חיפה,

תיאטרון יוצר שינוי

תיאטרון חיפה, רח' פבזנר 50 חיפה, מיקוד 3313436
טל'. 04-8600500 | פקס. 04-8600575
אתר התיאטרון ht1.co.il
משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף
The Joseph & Rebecca Meyerhoff Theatre of Haifa